

Warszawa, dn. 7 marca 2023 r.

Do:

Pan Robert Chciuk

Dyrektor Departamentu Gospodarki
Odpadami

Ministerstwo Klimatu i Środowiska

Dotyczy: projekt Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ws. opakowań i odpadów opakowaniowych, zmieniające rozporządzenie (UE) 2019/1020 i dyrektywę (UE) 2019/904 oraz uchylające dyrektywę 94/62/WE (PPWR)

Szanowny Panie Dyrektorze,

APPLIA Polska jest jedyną reprezentacją producentów i importerów AGD w Polsce. Reprezentowane przez nas firmy produkują 30 mln urządzeń AGD rocznie, z czego 80% trafia w opakowaniach (ok. 70 tys. ton) na Wspólny Rynek Unijny. Jesteśmy wiodącym producentem AGD w UE (40% wolumenu), dlatego głos Polski jest szczególnie istotny dla naszego kraju, Unii oraz branży.

Popierając harmonizację wymagań dla opakowań na szczeblu europejskim zwracamy uwagę, że niektóre wymogi dotyczące opakowań zawarte w projekcie Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ws. opakowań i odpadów opakowaniowych, zmieniające rozporządzenie (dalej „Projekt PPWR”) wprowadzają istotne obciążenia dla polskiego przemysłu AGD. **W szczególności zaniepokojeni jesteśmy artykułem 26 ust. 1 wprowadzającym obowiązek zastosowania opakowań wielokrotnego użytku w transporcie dużego AGD. W naszej ocenie wymóg ten nie uwzględnia pełnej oceny wpływu takiego rozwiązania zarówno na środowisko jak i konkurencyjność polskiego przemysłu AGD.**

Niezmiernie istotnym, nowym i niezmiernie kosztownym elementem będzie konieczny do wprowadzenia **system kaucji na opakowania wielokrotnego użytku.**

Związek pracodawców AGD - APPLIA Polska, działa od 2004 roku jako jedyna reprezentacja branży producentów sprzętu AGD w Polsce. Zarejestrowany pod nr KRS: 0000189252 w Sądzie Rejonowym dla M. ST. Warszawy, XIII wydział gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego. Siedziba: Warszawa., NIP: 526-276-88-45, REGON: 015645120, Nr rachunku bankowego: 39114010100000319736001001

Przez dekady rynek oparty na wolnej konkurencji wypracował najtańszy dla konsumenta oraz zapewniający maksymalną ochronę towarów sposób pakowania produktów wykorzystujący jednorazowe materiały, które okazały się w dużej mierze w pełni przydatne do recyklingu. Obecne prace zmierzają do wprowadzenia opakowań wielokrotnego użytku. Sama idea jest szczytna, jednak w naszej ocenie nie jest oparta na wiarygodnych badaniach i nie uwzględnia wszystkich kosztów opakowań wielokrotnego użytku */ , czyli:

- koszt produkcji początkowej ok. 24 mln opakowań (projekt, produkcja, transport)
- koszt corocznej produkcji dodatkowych ok. 21 mln opakowań (zał. 15% znikających i wycofanych opakowań)
- koszt transportu powrotnego i magazynowania nowych opakowań
- koszt selektywnej zbiórki i recyklingu wycofywanych opakowań

Wszystkie powyższe dodatkowe koszty ostatecznie obciążą konsumenta i zmniejszyły popyt, czyli także zyski firm i wpływy do budżetów państw.

Dyrektywa nie uwzględnia obciążeń wynikających z wprowadzenia indywidualnych systemów kaucyjnych producentów, na które składałyby się:

- Projektowanie, stworzenie i administrowanie przepływu wielu milionów opakowań!
- Komunikacja i edukacja konsumentów
- Kontrola finansowa i egzekucja środków

Należy również nadmienić, iż opakowania trwałe nie mogłyby być tworzone do każdego modelu oddzielnie, ponieważ w takim wypadku po Europie krążyłoby kilkanaście tysięcy typów opakowań. Konieczna unifikacja oraz dbałość o bezpieczeństwo produktów i tak doprowadziłyby do wypełniania opakowań trwałych elementami jednorazowymi (np. styropianem) i np. owinięcia ich jednorazową folią .

Kolejnym elementem pomijanym w analizach środowiskowych są z pozoru błahe procesy związane z czyszczeniem, transportem powrotnym, naprawami, selektywną zbiórką i trudniejszym recyklingiem opakowań wielokrotnego użytku. Obliczenie kosztów ciągnionych i śladu węglowego tych procesów byłoby niezbędne przy podejmowaniu decyzji o wdrożeniu art. 26.1 Dyrektywy.

Poniżej przedstawiamy także **szczegółowe** omówienie uwag i rekomendacji przemysłu AGD do Projektu PPWR.

1. Brak oceny zasadności wdrożenia opakowań wielokrotnego użytku dla AGD (art. 26)

1.1. Ryzyko obniżenia bezpieczeństwa produktów

W przypadku sektora AGD, funkcjonalność opakowania, czyli między innymi ochrona produktu przed fizycznym uszkodzeniem i wilgocią (AGD to sprzęt elektryczny), jest głównym celem podczas procesu projektowania opakowania. Opakowanie zapewnia, że produkt jest w dobrym stanie po dotarciu do domu konsumenta oraz gwarantuje mu bezpieczne użytkowanie sprzętu. Zapewnienie konsumentom bezpieczeństwa poprzez optymalne indywidualne opakowanie ochronne jest kluczowym priorytetem branży.

1.2. Brak realnych korzyści dla środowiska

Zgadzamy się, że opakowania wielokrotnego użytku są rozwiązaniem zamykającym obieg z punktu widzenia wykorzystania materiałów. Opakowania ponownego użytku są jednak trudniejsze w recyklingu z uwagi na wymagane parametry trwałości.

W naszej ocenie koszty wprowadzenia opakowań ponownego użycia w transporcie AGD mogą przewyższyć korzyści. Niestety w ocenie skutków Projektu PPWR nie podjęto się tego wyliczenia. Należy stwierdzić, że wprowadzenie zasady ponownego użycia opakowań zdecydowanie zwiększy ilość emisję gazów cieplarnianych wynikającą z konieczności utworzenia i utrzymania gamy opakowań zwrotnych, w tym ich konserwacji oraz odbioru od użytkowników. Polska jako największy producent AGD dostarcza produkty do wszystkich krajów UE. W konsekwencji to Polska musiałaby utrzymywać masę ponad milionów trwałych opakowań. Towary zwrotne będą także znacznie cięższe, co istotnie podwyższy ślad węglowy transportu wzdłuż całego łańcucha dostaw (np. mniejsza ilość produktów w jednym ładunku). Co ważne, wielokrotne stosowanie opakowania automatycznie wpływa na pogorszenie jego jakości, a co za tym idzie z pewnością spowoduje większą ilość szkód transportowych i generowanie napraw (wymianę i utylizację części), a często również wymian całych urządzeń i konieczność ich złomowania, co na pewno nie wpłynie pozytywnie na kwestie związane ze środowiskiem.

1.3. Nieuzasadnione koszty dla konsumentów

W Unii Europejskiej rocznie sprzedawanych jest ok. 140 mln sztuk dużego AGD. Urządzenia trafiają do 200 mln gospodarstw domowych w UE z fabryk lub centralnych magazynów często bezpośrednio na wszystkie rynki unijne. Stworzenie floty obsługi takich opakowań, ich odbiór od konsumenta, mycie, transport do fabryk to ogromne przedsięwzięcie logistyczne obejmujące obszarem całą Europę. Koszty systemu zarządzania taką masą opakowań oraz administracja systemem kaucyjnym byłyby ogromne, a ostatecznie obciążąłyby konsumenta zwiększając cenę produktów. Znając doświadczenia z innych systemów kaucyjnych należy także założyć, że nawet kilkadziesiąt procent opakowań zwrotnych nie wróci do producentów, którzy nie mogą egzekwować obowiązku zwrotu.

1.4. Osłabienie konkurencyjności polskiego przemysłu AGD

Patrząc z perspektywy polskiego przemysłu AGD, który dostarcza co drugą pralkę, zmywarkę lub suszarkę do ubrań produkowaną w UE widzimy w przytaczanym pomysłu ryzyko osłabienia konkurencyjności produkcji w Polsce w związku z kosztami obsługi floty odbierania opakowań w gospodarstwach w całej UE. Wprowadzenie opakowań zwrotnych z uwagi na swój wyżej wyliczony koszt może nawet wymusić w skrajnych przypadkach zmianę lokalizacji fabryk lub centrali dystrybucji, co przy obecnej pozycji Polski w przemyśle AGD byłoby dla nas bardzo niekorzystne.

Zmiana musiałaby także mocno ingerować w cały proces produkcyjny, w tym rozdzielić produkcję na rynki UE oraz rynki spoza UE. Już samo takie rozbitcie produkcji osłabia polski eksport poza UE kosztem krajów spoza UE, które takich obowiązków nie będą musiały realizować.

1.5. Nieprecyzyjne zapisy PPWD w sprawie ponownego użycia

Ponadto, pragniemy zwrócić uwagę, iż odniesienie do załącznika II do dyrektywy 2012/19/UE nie jest wystarczająco jasne, a nawet częściowo nieaktualne. Załącznik II dyrektywy WEEE miał zastosowanie tylko w okresie przejściowym. Od roku 2018 produkty są klasyfikowane wg załącznika III a nie II, a duże AGD jest podzielone pomiędzy 1 i 4 grupę wymienioną w tym załączniku. Poza tym, obie te grupy zawierają urządzenia inne niż AGD.

Odnosząc się do ponownego użycia opakowań chcemy zaznaczyć, że definicja

opakovania zawarta w motywie 10 i art. 3 Projektu PPWR jest bardzo szeroka. Jeśli nie zostanie doprecyzowana to dodatkowo wpłynie to na odpowiedzialność naszego sektora oraz wysiłki na rzecz zgodności z przyszłym PPWR. Jasność w zakresie definicji jest konieczna dla zapewnienia poprawnego procesu wdrażania wymagań.

1.6. Propozycja APPLiA do art. 26

Uważamy, że niezbędne jest przeprowadzenie dogłębnej analizy z udziałem interesariuszy branżowych w celu ustalenia jednoznacznej i odpowiedniej listy elementów opakowania transportowego, które ostatecznie zostałyby objęte wymaganiami zgodnie z art. 26 ust. 1, 7, 9, 10, 12 i 13. Proponowane cele w zakresie ponownego użycia opakowań, zawartości materiałów pochodzących z recyklingu, minimalizacji i ograniczeń dotyczących formatów opakowań należy oprzeć na dostępnych studiach wykonalności, rzeczywistych okolicznościach, względach logistycznych, potencjalnym wpływie na zdrowie i bezpieczeństwo konsumentów, jak również osobnych celach dotyczących ograniczenia marnotrawstwa żywności i norm bezpieczeństwa. Dopiero po takiej ocenie można rozważać wprowadzanie tak znaczących obciążeń jak art. 26 ust. 1. W naszej ocenie stosowanie opakowań wielokrotnego użytku powinno być rozważane **wyłącznie** tam, gdzie ma to sens z technicznego i środowiskowego punktu widzenia.

2. Zharmonizowane podejście wspierające Wspólny Rynek UE

W naszej ocenie zmiana charakteru prawnego przepisów, czyli przejście od dyrektywy do rozporządzenia w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych zapewni wdrożenie obowiązków w sposób zharmonizowany we wszystkich państwach członkowskich UE i zabezpieczy funkcjonowanie jednolitego rynku, co APPLiA zdecydowanie popiera.

Kluczowe znaczenie ma wdrożenie PPWR w sposób, który koncentruje się na utrzymaniu otwartych rynków i transgranicznego handlu produktami. W tym względzie z zadowoleniem przyjmujemy gwarancje przewidziane w art. 4 dotyczącym swobodnego przemieszczania się. Chcielibyśmy jednak wyrazić zaniepokojenie

---

włączeniem do tekstu klauzul, które pozwalają państwom członkowskim zachować lub uchwalić określone wymogi na szczeblu krajowym (np. art. 4 ust. 5 i art. 45).

Różnice w oznakowaniu opakowań tego samego produktu są dzisiaj niestety faktem. Producenci produktów konsumenckich, którzy są obecni na różnych rynkach europejskich, mają do czynienia z wieloma krajowymi rozbieżnościami w zakresie opakowań, które utrudniają swobodny przepływ towarów. Na przykład, jeśli weźmiemy pod uwagę obowiązkowe tzw. logo *Triman* lub instrukcje sortowania we Francji (zakaz stosowania kodów QR), w porównaniu z obowiązkami oznaczania we Włoszech i związanymi z nimi kodami alfanumerycznymi (które zachęcają do używania kodu QR). Z kolei Bułgaria niedawno zmieniła swoje rozporządzenie w sprawie przepisów dotyczących opakowań wymagając dedykowanego na jej rynek oznakowania opakowań. Wszystkie przytoczone przykłady wynikają z faktu, że państwa członkowskie w różny sposób transponują dyrektywę 94/62/WE, osłabiając w ten sposób jednolity rynek europejski.

Rozważając zapisy propozycji Komisji Europejskiej, zauważamy, że państwa członkowskie nadal miałyby pewną elastyczność w utrzymaniu niektórych przepisów krajowych dla opakowań, pod warunkiem, że nie naruszałaby one jednolitego rynku (por. art. 114 TFUE). Wzywamy do ograniczenia swobody państw członkowskich w tworzeniu odstępstw od przyszłych przepisów zharmonizowanych dla opakowań, zwłaszcza jeśli chodzi o oznakowanie opakowań. Różne obowiązki w zakresie etykietowania *de facto* naruszałaby jednolity rynek, tj. swobodny przepływ towarów i ich opakowań.

Uważamy, że w obszarze polityki dotyczącej opakowań należy opracować i wdrożyć silne i jednolite rozporządzenie, w ramach którego zharmonizowane wymagania obowiązujące w całej UE zostaną transponowane w skonsolidowany sposób na wszystkich właściwych rynkach.

Jeśli chodzi o przyszłe sugestie regulacyjne, sektor sprzętu gospodarstwa domowego wspiera intensywny dialog między instytucjami UE a zainteresowanymi stronami przed ustaleniem przepisów dotyczących opakowań na szczeblu UE. Podczas ustanawiania podstawy prawnej wymogów dotyczących opakowań należy uwzględnić specyfikę wszystkich branż, aby w jak największym stopniu uwzględnić złożoność sektorową.

3. Niezbędne odpowiednie okresy przejściowe

Kilka sugerowanych wymogów dotyczących opakowań nadających się do recyklingu określonych w art. 6 ust. 2 będzie musiało zostać wprowadzonych w życie 12 miesięcy po wejściu w życie rozporządzenia. Cel Komisji, jakim jest zmniejszenie ilości opakowań i odpadów opakowaniowych, zostanie podważony, jeżeli przemysłowi nie zostanie zapewniona wystarczająca ilość czasu na zaprojektowanie i wyprodukowanie opakowań zgodnych z wymogami oraz nie zostaną ustanowione wyłączenia dla produktów, które zostały już zapakowane przed wejściem w życie wymogów (takich jak okresy przejściowe i zasady o wyczerpaniu zapasów). Biorąc pod uwagę wpływ na produkcję i innowacyjność produktów, stanowczo zalecamy, aby między publikacją prawodawstwa a zastosowaniem nowych wymogów został zapewniony wystarczający okres (nie krótszy niż pięć lat), w szczególności z uwagi na potrzebę opracowania norm zharmonizowanych. Co najważniejsze, jeśli chodzi o art. 26 wniosku Komisji Europejskiej, akty wykonawcze ustanawiające szczegółowe zasady obliczania i metodologię dotyczącą jego celów mają zostać przyjęte do 31 grudnia 2028 r., co dodatkowo skutkuje dwuletnim harmonogramem wdrażania wymogów dotyczących ponownego użycia. Aby sprostać takim nowym wymogom, nasz przemysł potrzebowałby **pięcioletniego okresu wdrażania** od przyjęcia aktów wykonawczych. W odniesieniu do art. 11 dotyczącego etykietowania opakowań proponujemy dostosowanie harmonogramu wdrożenia do 24 miesięcy od przyjęcia aktów wykonawczych, o których mowa w art. 11 ust. Nasza branża potrzebuje niezbędnego czasu, aby dostosować swoje procesy do wdrażania nowych lub zaktualizowanych wymogów prawnych poprzez złożone łańcuchy dostaw.

4. Należy doprecyzować wymagania dotyczące zgodności przepisów

W tekście Komisji proponuje się ocenę zgodności opakowań zgodnie z modułem A w ramach procedur domniemania zgodności. Informację o zgodności należy wykazać w informacjach technicznych dla opakowania wraz z deklaracją zgodności. Ogólnie rzecz biorąc, producent jest zobowiązany do zapewnienia jego zgodności z obowiązującymi wymaganiami prawnymi. W przypadku opakowań wniosek pozostaje niejasny co do odpowiedzialności każdego podmiotu gospodarczego. Na przykład z perspektywy

producenta oryginalnego sprzętu (OEM) nie byłoby jasne, w jaki sposób zapewnić zgodność opakowania innego dostawcy z ogólnym wymogiem PPWR i kto byłby odpowiedzialny za przechowywanie dokumentacji technicznej przez okres dziesięciu lat proponowany w rozdziale IV. Kolejnym aspektem jest zgodność z rozporządzeniem w sprawie wyrobów medycznych (UE) 2017/745 (MDR), ponieważ opakowania produktów takich jak np. depilatory lampowe (IPL) będą wchodzić w zakres przyszłego PPWR (załącznik XVI). Rozporządzenie MDR określa już pewne wymagania dotyczące opakowań dla tych produktów, takie jak sterylność, integralność i czystość, które wymagają dokładnej osobnej oceny. Te dwa rozporządzenia muszą być dostosowane, aby uniknąć powielania lub konfliktów i przynajmniej uwzględnić wystarczające okresy przejściowe i zasoby regulacyjne (jednostki notyfikowanej) dla potencjalnej (ponownej) certyfikacji opakowania.

5. Informacje na nośnikach cyfrowych w miejsce nośników papierowych

Aby ograniczyć ilość odpadów i umożliwić konsumentom odgrywanie bardziej aktywnej roli w transformacji ekologicznej i cyfrowej, wzywamy do preferowania rozwiązań cyfrowych, dotyczących na przykład obowiązków w zakresie etykietowania. Należy umożliwić producentom dostarczanie odpowiednich informacji o produkcie za pomocą informacji/etykiel generowanych cyfrowo zamiast wersji papierowych. Byłoby to również alternatywą dla konieczności umieszczania etykiety na opakowaniu produktu, co jest skomplikowane ze względu na 24 różne języki urzędowe UE i ograniczoną ilość miejsca na opakowaniach drobnego sprzętu i części zamiennych. W przypadku Polski, największego producenta AGD w UE to znaczące oszczędności papieru idące w tysiące ton surowca rocznie.

6. Brak spójnego podejścia uwzględniającego inne akty prawne i polityki UE

Apelujemy o pełną spójność między wszystkimi istniejącymi przepisami dotyczącymi chemikaliów, odpadów i bezpieczeństwa. Dla przykładu, nowy wniosek dotyczący rozporządzenia w sprawie wymogów dotyczących ekoprojektu dla produktów zrównoważonych (ESPR) nie powinien nakładać dodatkowych przepisów dotyczących pakowania sprzętu gospodarstwa domowego. PPWR powinien być jedynym aktem prawnym regulującym opakowania, aby uniknąć nieporozumień i podwójnych przepisów.

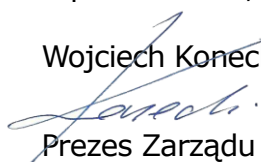

Dziękując za analizę naszych postulatów chciałbym uprzejmie prosić o uwzględnienie naszej organizacji w toku prac nad w/w przepisami w ramach przyszłych konsultacji publicznych.

Z poważaniem,

Wojciech Konecki

Prezes Zarządu

APPLiA Producenci AGD

APPLiA – Producenci AGD to organizacja zrzeszająca producentów i importerów AGD w Polsce. Od utworzenia w 2004 roku działa jako jedyna reprezentacja firm z dużego i małego AGD oraz wentylatorów i klimatyzacji. Naszymi członkami są 33 firmy: **Amica, Ariston, Atlantic, Beko, Biazet, BSH, Candy/Haier, Ciarko, Daikin, De'Longhi, Dyson, Electrolux, Fore, Franke, Gorenje/Hisense, Jura, Kärcher, Liebherr, Miele, MPM, P&G, Panasonic, Philips, SEB Group, Samsung, Sharp, Smeg, Solgaz, Teka, Vestel, Vorwerk, Whirlpool.**

*/ szacunki Applia PL:

- w EU sprzedawanych jest ok. 12 mln dużego AGD miesięcznie. Zakładając optymistycznie, że opakowanie wielokrotnego użytku wróciłoby do producenta po 2 miesiącach, potrzebne jest na starcie prawie 24 mln nowych opakowań.

Przy rocznej sprzedaży AGD na poziomie 140 mln szt. w EU, prawdopodobnie do systemu nie wracałoby ok. 15% czyli 21 mln szt. opakowań zwrotnych (to optymistyczny scenariusz, przy wysokiej kaucej i wysokiej trwałości opakowania), co byłoby dodatkowym kosztem społecznym, finansowym i środowiskowym.